

בניר

עלון קיבוץ ניר אליהו

גליון 473 / 5 יוני 2009 "ג סיון תשס"ט

עוד רגע חופש גדול!

נר זכרון

לזכרם של החברים שאינם עימנו

מנחם קורדובה – 6 שנים למותו

יאיר הורביץ

לעפרו

רנע. רנע.
נאסף לעפרו,
לעפרם נאסף.
שלום לך, אדם.

זרח רך בלימון חוגג
או בקר טוב.
שמש זוהב או
לילה טוב.
לילה טוב

תנעם לך המנוחה,
לפעמים נחה שכחה, מנוחה.
פחדי געלם בעפרך.
שלום לך, אדם.
בעפרם.

דבר העורך

בפתח – ברצוננו להביע את השתתפותנו הכנה
באסון הנורא שהתרחש בביתה של שכנתנו –
קיבוץ רמת-הכובש.
אין מילים לתאר את ההלם, הכאב והזעזוע
אשר פקדו אותנו עם קבלת הידיעה הקשה.
תנחומינו לאסתר ולמשפחה, לקיבוץ רמת-הכובש
ולגידי – החלמה מהירה ושלמה.

ובמעבר חז'... מעבר חג –

בטוחני, שהכותבים יכתבו וחגיגת השבועות המרנינה והמושקעת תקבל את ביטויה. אני, לכן, לא לאירוע
אתיחס אלא רק לחיוך, לשמחה ולתקווה, שהחבורה הצעירה הזאת הפיחה בלב כולנו.
איזה כיף.

ובסטייה חריפה (תרתי משמע) –

כולנו בעד פתיחות, שקיפות ודלתיים פתוחות, אלא שעד גבול מסוים...
יש המנצלים כל אלה שלא לטובתנו ולכן הגיע שעת נעילה.
נעול היטב!

ולקראת עלון חג המשק –

כל מי שיש לו(ה) – סיפור, שיר, תיאור אירוע או זיכרון כלשהו מהעבר, מתבקש(ת) להעלות על המקלדת
ולשלחו אלינו באימייל: Sa_eyal@nirel.org.il
לא מחר, היום.
ותודה לכולם.

העורך.

מכתבים למערכת ניתן לשלוח לאי-מייל
BANIR@NIREL.ORG.IL
או להכניס לתא דואר מספר 99.

מחכים לשמוע מכם...

עורך ראשי: שמואל אייל
ארכיון: עמיקם רגב
מערכת: ליזה בוחסירה, דור הורביץ, שלי בורץ

בוא בשלום

שיר לערב חג / תרצה אתר

כבר ערב,

האופק אדום ויגע,

אתה בוודאי לא יודע,

אתה בוודאי לא שומע,

שהערב

ערב חג.

כבר ערב,

העיר אורותיה הדליקה,

צמרות אשליה הסמיקה,

כן, חג יש בעיר ואני כאן

מחכה

לצעדך.

עיר חמה ושוקקת

ריבועי זהביה מדלקת

ולפתע צמרותיה שמטה

כי אתה

לא איתה.

שוב ערב,

סביב זיקוקים וירח

שטים על העיר ושמיה,

אולי רק אתה היודע

מה קרה כאן

ומתי...

כן, ערב

שיכור משמחה ומבכי

וכל נשמתי רק אליך

לדעת שאלה חייך

שעודך...

שאולי...

עיר חמה ושוקקת...

כבר לילה,

העיר נרדמה על בניה,

בקרן ירח דומע

תלוי על כלונס מתנוועע,

נהם רוח

רחש חול.

כן, לילה,

השקט עגול ורוגע,

שלם ועמוק ויודע

את כל הדברים, כי עיניה

של העיר

אומרות הכל.

והעיר השותקת

לכבודך כוכביה מדלקת,

איזה שקט

איזו עיר

עצובה.

גלעד עדיין חי

משולחנו של המזכיר

שבועות

חג שבועות הגיע ואיתו האתגר להעמיד תהלוכת ענפים מכובדת וססגונית שתשקף את העשייה הקיבוצית ותסייע לטפח את גאוות היחידה, המורל והמסורת הקיבוצית. אולם בפועל הופכת משימה זו קשה משנה לשנה, ככל שיותר ויותר חברים יוצאים לעבודה מחוץ לקיבוץ, ומנגד מצטמצם לו המגזר המשקי והופך לחברת אחזקות: גן הירק של חברת הנעורים נכחד בראשית שנות ה-90, הנגרייה, המסגרייה, החשמליה והנוי התייעלו והפכו עוד במילניום הקודם לענפים של איש אחד. בעוד הלולים הפכו למחסנים, הרפת עברה דרומה בראשית העשור, המטע נכנע לגלובליזציה באמצעו ועתה מאיים הענק בענפי החקלאות לקרוס יחד עם המשבר הכלכלי, לאחר שנתיים של הפסדי עתק בסדרי גודל שבעבר היו מכריעים אותנו כקיבוץ. גם למפעל הוכנס שותף וביחד אנו נאבקים בפגעי המשבר העולמי, ולא בטוח שתהלוכת החג תהיה בראש סדר היום של הדירקטוריון המשותף... במקביל, גם שורות הנוער הצטמצמו בשנים האחרונות, ונערים בעלי רישיון נהיגה לטרקטור הם מצרך נדיר ומבוקש, כך שלמארגני התהלוכה היה אתגר קשה ונדרשו הרבה יצירתיות על מנת לקיים טקס מלהיב, המייצר אלטרנטיבה לעבר החקלאי והיצרני המפואר... התמורות כמובן לא עשו רק רע, אלא שהנס הכלכלי של השנים האחרונות נובע בעיקר מהצלחתם של כל חבר וחברה ברמת היחיד, הצלחה במימוש עצמי - אם ביזמות או בעבודת חוץ משתלמת, ואם פה בבית. לזכותם של המארגנים ייאמר שהם עמדו באתגר בהצלחה, כל הכבוד והמשיכו כך!

לזכותנו ולזכות חוה ייאמר שמאז סקר שביעות הרצון שנערך אשתקד בחג המשק - הופקו הלקחים, ובעצה אחת עם הנהלת הקהילה התחלנו במתכונת של התנדבות חברים להרמת החגים (ולא על חוה לבדה), שמוכיחה את עצמה מאז - כשרמת החגים והשתתפות החברים השתדרגה פלאים מאשתקד - וזאת ללא תוספת תקציב, מה שמוכיח שתרבות קנויה - היא לאו דווקא יותר מוצלחת, ומה שהופך אותה למוצלחת הוא הרצון וההשקעה של בני המקום. זה המקום להודות גם למארגני ל"ג בעומר ולמשתתפים בערב מספרי הסיפורים. ומי שדאג לערימת הגזם הענקית - היא כוסחה במיומנות ע"י המרסקת שהיא פרי הביכורים המשותף של ענפי הנוי והמוסך - לתפארת מדינת ישראל ולשם הפחתת הוצאות פינוי הגזם של הקהילה...

בונוסים ענפיים

בחודש שעבר פרסמתי את דבר החלטת הנהלת הקהילה לחלק בונוסים ענפיים לחברים, בפעילויות אשר עמדו בקריטריונים אותם קבעה המזכירות, ע"פ החלטות האסיפה בנושא שאושרו במסגרת תקציב 2008: מן התגובות בחצר המשק ניתן היה ללמוד כי או שהקנאה הרימה את ראשה, או שאולי "חזרנו בתשובה" לימי השוויון המכאני שהיה נהוג במקומותינו במשך עשרות שנים וממנו התנתקנו במאמץ רב ואימצנו את עקרון "שוויון ההזדמנויות": הגדילו חברים להתבטא כי אינם מוכנים ממיסיהם לשלם עבור הבונוס.

אולם אין טעות גדולה יותר ממחשבה זו: מדיניות הבונוס היא שהביאה להתייעלות והפחתת מיסים כבר לאחר שנת השינוי הראשונה, החברים אינם נדרשים להגדיל את מיסיהם כתוצאה מהבונוס הענפי, נהפוכו: שנת 2008 הסתיימה ברווח של למעלה ממיליון ₪ בקהילה (וזאת לאחר הפחתת הרווחים המיוחדים ועסקת תנובה) - וזאת עוד לאחר שהחזרנו עודפי מיסוי לחברים בגין המחצית הראשונה של השנה. 175 אש"ח נובעים ממיסוי עודף כתוצאה משיפור בהתפרנסות של החברים, קיטון בהוצאות רשת הביטחון וצירוף חברים חדשים. כספים אלה יוחזרו לחברים ע"פ המנגנון שנקבע באוקטובר: מחציתם באופן אחיד, ומחציתם ע"פ ההשתתפות בתשלום המיסוי הפרוגרסיבי. מעבר לכך שיפרה הקהילה את ביצועיה ב-427 אש"ח לעומת התכנון, כשמחצית מהסכום נובעת מעלייה בהכנסות מענפים ומחיצתה השנייה מהתייעלותם של הענפים.

השיפור בהכנסות החברים, הגידול בהכנסות הענפים וההתייעלות בהוצאות – הן שאפשרו את המהלך הדרסטי של הפחתת המיסוי הפנימי באופן דרמטי כבר לאחר שנת השינוי הראשונה.

מי שמציע לא לחלק את הבונוס הענפי מונע מהחברים שעשו את המאמץ את התשורה וההכרה על תרומתם למאמץ הכללי, מפלה אותם לעומת מגזרים אחרים אשר זכאים לבונוס וגורע מהנהלת הקהילה את אחד המנגנונים המוכחים והיעילים של תמרוץ עובדים ושיפור רמת השירות, מבטל את הגזר ומשאיר רק את המקל - שלא הוכיח (במשך עשרות שנות קיבוץ) התייעלות ושיפור כה גורף בביצועים כפי שניכר בשנה הראשונה בה קבעה האסיפה כי ענפי הקהילה ראויים גם הם להתמודד על הזכות להרוויח ביושר את הבונוס הענפי.

אין המשמעות כי מי שלא זכאי לבונוס לא התאמץ, או לא שירת נאמנה את הציבור, אלא שלא הצליח הפעם לשלב בין עמידה ביעדים, מתן שירות טוב לציבור במקביל עם התייעלות כלכלית. אולם מאחר וזוהי השנה הראשונה בלבד – נותרו עוד שנים רבות לנסות ולהצטיין בהן – לכו להצטיין!

בכל אופן בקרוב נקיים אסיפה לסיכום שנת 2008 ובמהלכה נדון בדברים כשותפים שווים. תזכורת בעיקר לחלק מהמבקרים: החלטה על בונוס ענפי לענפי המשק התקבלה אי שם לגבי ביצועי 2004. אז "נפלה ההחלטה" בהנהלה הכלכלית ויצרה את התקדים. לאחר שנת 2006 נידון נושא הבונוס הענפי גם במזכירות, ולאחר שלא נתקבלה החלטה – הועבר הדבר לאסיפה – שקשרה בין חלוקת הדיווידנד לכלל החברים וחלוקת הבונוס לענפי המשק. הריטואל הזה חזר גם לגבי הבונוסים של שנת 2007 בעסקים. באותה אסיפה יצאה קריאה לאפשר בונוסים ענפיים גם לענפי הקהילה, ובמסגרת אסיפת תקציב 2008 אושר המסמך המגדיר כיעד את יישום מדיניות הבונוס הענפי בקהילה, וכך נהגה הנהלת הקהילה, ע"פ ההחלטות שקבעו קריטריונים נוקשים מאלה הנהוגים במגזר העסקי: עמידה בתוכנית, עמידה ביעדים וקבלת ציונים חיוביים (מעל 3 מתוך 5) בסקר המשוב שנערך בחג המשק. הסכום שהנה "ק המליצה להעניק יחולק בין 15 חברים מ-11 ענפים (מתוך כ-45 פעילויות בקהילה), כשהנשים מהוות 2/3 מכלל מקבלי הבונוס. עצמה נשית בפעולה. האם יכול להיות שמישהו מפחד מה-Girl Power??

על דמי כניסה, טבלאות איזון ומה שביניהם

מודל טבלאות האיזון, על עקרונותיו הסכמנו בשינוי, אמור לקיים הסדר המאזן בין שווי הדיוור בו מתגוררים החברים לבין הוותק שצברו בקיבוץ הישן (או במקרה זה - עד "היום הקובע"). הרעיון הוא, שמשפחת ותיקים שנתנה את שנות עבודתה בקיבוץ לא תידרש לשלם עבור ביתה ואף אולי תזכה בהחזרים על השקעתה מרובת השנים, בעוד הנקלטים החדשים יידרשו לממן את בניית ביתם על כל המשתמע מכך. בתווך נמצאים כל יתר החברים שהכללים מבהירים את ההתחשבות ביניהם לקיבוץ. הטבלה מיועדת להיות מופעלת מתחילת שנת 2010 – כך התחייבנו בשינוי, אולם יהא זה בתנאי שיש מקורות למימונה, כלומר מספיק משלמים על מנת לממן את צד המקבלים. ברם, באסיפת לפני ההחלטה על השינוי, כשנידון סעיף זה העדיפו חברי הקיבוץ, וצוות השינוי ביניהם לקבוע את הוותק המזכה ע"פ 50 שנות וותק מצרפי בדומה למשכנתא רגילה מחוץ לקיבוץ. סכום זה קבע שרוב החברים הם בצד המקבל, ובפועל התחייבות של למעלה מעשרה מיליון ₪ אל מול מקורות של כשני מיליון ₪ מהצד המשלם (המשפחות הצעירות) שאינו מאפשר להפעיל את הטבלה. הצוות לצמיחה דמוגרפית הגה פתרון מבריק, שנהוג בקיבוצים אחרים בשמות אחרים ועיקרו – סיוע לבנים נקלטים בתשלומי הקליטה בפועל אל מול זכויות ההורים. יש קיבוצים שהדבר בא מול חלוקת דיווידנדים עתידית (כרגע לא ישים אצלנו בגלל התנגדות הבנקים למהלך), קיבוצים אחרים מאפשרים קיזוז של דמי הכניסה מול זכויות ההורים בקרן הון האגודה ושיוך הנכסים. כל קיבוץ והשם שלו, כשהעיקרון דומה: לקיבוץ התחייבויות לחבריו בגין שנות עבודתם לפני השינוי. ההורים יכולים לעזור לבניהם בעת הקבלה לקיבוץ מתוך סכומים אלה. הדבר דומה למשפחה מחוץ לקיבוץ שחסכה במשך עשרות שנים על מנת לעזור לבניה בבגרותם, למימון השכלה ורכישת דירה, או במקרה הזה כניסה לאגודה השיתופית על כל המשתמע מכך.

...משולחנו של המזכיר

למה בני משק צריכים לשלם?

כיום אנו יודעים כי לשותפות באגודה השיתופית ערכים מוספיים רבים, ולהערכתנו במונחים כספיים מדובר על סדרי הגודל שנקבו באסיפה. התחלנו בצנעה – בהערכה זהירה של דמי הכניסה כפי שנקבעו בפיילוט הקליטה בשנה שעברה, תוך הסתייגות ואמירה ברורה כי הדברים צפויים להשתנות והסכומים אמורים לעלות: הראשונים מסתכנים, ובמקרה זה הם גם המרוויחים.

בשנה שחלפה מאז חילק הקיבוץ עודפים, השקיע מאות אלפי ₪ בתשתיות בעוד המיסוי הפנימי הופחת באחוזים ניכרים ובסדר גודל של אלפי ₪ בשנה, וגם אם באווירה בחצר עוד ניכרת אי שביעות רצון פה ושם מהשינוי, הרי שברמה הכלכלית על פיה נקבעים הקריטריונים של דמי הכניסה – מדובר בשדרוג של ממש בביצועי האגודה שהחברות בה הופכת משתלמת ומבוקשת – וכאן באה לידי ביטוי העלייה במחיר הכניסה. בכל זאת בנינו פה משהו טוב ב-59 שנות הקיבוץ, בנינו צריכים להיות הראשונים להעריך זאת, ואת העזרה המוצעת דרך מנגנון זה.

בכל אופן, מעבר לשפופרת הטלפון או במרחק אי-מייל אחד – ממתיונות כבר למעלה מ-450 משפחות מצוינות הממתיונות בסבלנות שחלון ההזדמנויות להיקלט בקיבוץ ניר אליהו יפתח עבורן.

קיבוץ אשר לא השכיל עדיין לפתח תעשייה משגשגת ועתירת טכנולוגיה ורווחים, בו החקלאות במאבק הישרדות, הנדל"ן מבוסס בבירוקרטיה ועוונות ממסדית, בו עדיין גירעון אקטוארי משמעותי ופנסיה תקציבית לשליש מהחברים, ובטח קיבוץ כי חבריו קבעו כי הם זכאים לעשרה מיליון ₪ בגין השוואת פערי דיור – אינו יכול שלא למנף את מהלך הקליטה על מנת להפחית את העול אם בכוונתו להמשיך בכיוון של צמיחה, אם חפצים חבריו חיים ולשלם פחות מיסים...

קיבוצים עשירים יכולים להרשות לעצמם להפנות חלק מרווחיהם לטובת השוואת פערי דיור ולוותר לבניהם על דמי הכניסה לאגודה, לא בניר אליהו.

הסיוע לבנים כפי שקבעה האסיפה (הגדולה שנאספה בו מזה שנתיים) ברוב קולות מוחלט יהיה ע"י קיזוז מן הזכויות הרשומות להורים, כשהשיקול עובר לרמת התא המשפחתי – כפי שהתכוונו כשפנינו לשינוי – התא המשפחתי הפך להיות היחידה הכלכלית האוטונומית לטוב ולרע: הורים יסייעו לבניהם להתקבל לקיבוץ אם אלה מעוניינים בכך, ומעט החברים שלא יזכו להכניס את בניהם לקיבוץ מסיבות אלה ואחרות, הם אלה שיהנו בפועל מטבלת האיזון.

פיצוי זעום – על כך שלא זכו להכניס את בניהם לקיבוץ, עובדה שלה מחירים חברתיים וכלכליים קשים מנשוא, בעיקר בגיל השלישי – בה הגוף זקוק לא פעם לעזרה וסיוע, והנפש מבקשת שלא להישכח מלב... בקרוב יחולקו לחברים הפרטים אודות זכאותם או התחיבותם בגין טבלאות האיזון, ונחל במהלך שיביא להפעלת הטבלאות מראשית 2010 כמו שהתכוונו בשינוי.

נורית אזהרה מרמת הכובש

לא ניתן להתחמק מהעיסוק בדשא של השכן, שהשנה אולי בשל משבר המים לראשונה אינו ירוק יותר... בשבוע שעבר רעדה האדמה תחת רגלי חברי התנועה הקיבוצית. בפעם הראשונה קם חבר קיבוץ "מן היישוב" וירה על מנת להרוג ממלא תפקיד – במקרה זה מנהל קהילה שכיר מקיבוץ אחר – ואחר שם קץ לחייו. הטרגדיה האנושית נוראה וכמובן שליבנו עם שכנינו באסונם – ונאחל החלמה מהירה לפצוע. ה"תשקורת" קפצה כמוצאת שלל רב: זוהי ההפרטה והשינויים בקיבוצים שאשמים (ולא היורה), וכמובן שכל שונאינו יצאו מהחורים בתופים במחולות ובעיקר ב"טוקבקים" לכתבות שפורסמו באינטרנט.

רבתיי, בואו נעמיד דברים על דיוקם – התאבדויות היו בקיבוצים גם לפני השינוי, אפילו פה קרוב. לגבי פגיעה פיזית שיועדה להיות קטלנית – הרי שכאן נחצה קו אדום, "מיני רצח רבין" שנובע לכאורה מנסיבות בעלות דמיון. כמובן שלא אתיימר להציע הסברים למעשה – אותו לא ניתן להצדיק, ואסתפק באמירה "שלא נדע".

...משולחנו של המזכיר

הייתי מאד רוצה לקוות שאצלנו דבר כזה אינו יכול לקרות, אך היו גם בניר אליהו ימים של קיטוב ורגשות עזים נגד ממלאי תפקידים. בואו נלמד מן המקרה, ונשאף להמשיך את אוירת ההידברות בה אנו מצויים בשנים האחרונות. לאיש אין בלעדיות על החוכמה, ולכן יש לגלות סבלנות וסובלנות ביחסים שבין אדם לחברו, או חבר לבעל תפקיד. מכתבים אנונימיים, הלשנות לגורמי חוץ וקריאות באסיפה שחורגות מגבול הטעם הטוב צריכות לפנות את מקומן לשיתוף פעולה, פרגון ושיתוף. החוכמה היא להפריט בתבונה תוך דיאלוג מתמיד עם הציבור, ולא להשאיר "פצועים" מאחור. זוהי מהות הקיבוץ – גם אם התחדש...

ח"ח

ולסיום (אסתכן כי עורך ה"בניר" יקרא לי "בולשביק") – מילה טובה למפעילי אתר הבית של הקיבוץ, שמאז שחידשוהו ממשיך להפתיע ולהיות מעודכן ורלוונטי, כולל סקרים, גלריות ומהדורות אינטרנטיות של העלון, האירועים הגדולים בקיבוץ ובקרוב גם הגדת הפסח השני של חברות הילדים לדורותיהם. לראייה כמות הגלישות היומית עולה על 100 כניסות ביום, עם תפוצה מארצות יוצאי ניר אליהו (ארה"ב, אירופה, מכסיקו ודרא"פ) וכלה באי הזעיר טובאלו – הנמצא בפינה המזרחית של האטלס – אי שם באוקיאנוס השקט. בין לבין "גלשו" באתר גם מוייטנאם ואזרבייג'אן, המטרה הבאה – צפון קוריאה ואיראן...

ולסיום סיומת - כעת משתמה עונת הספורט והחלה "עונת המלפפונים" – יש זמן להריץ אסיפות – התכוננו -

נימרוד

משולחנו של הגזבר

לחברים שלום,

כפי הידוע, המצב הכלכלי העולמי, שפרץ ברבעון האחרון של שנת 2008, משפיע גם על הכלכלה במדינת ישראל, הן במגזר העסקי, הן במגזר הפרטי והן במערכת הבנקאית.

במגזר העסקי והקהילתי שלנו – אנו במצב טוב! תקציב הקהילה מנוהל באחריות ואינו חורג מהמסגרת התקציבית, מבוצעות השקעות בתחומי הפעילות הקהילתית ובעיקר בנושא שיוך, קליטה, תכנון הבניה לחברים חדשים ושדרוג התשתיות הקימות, אשר הינם הנושאים המרכזיים והחשובים ביותר בשנים הקרובות בקיבוץ.

במגזר העסקי של הקיבוץ מבוצעת בקרה על הניהול הכספי של הענפים השונים - הכולל את החקלאות והתעשייה, השכרות ועדן על המים.

מנהלי הפעילויות הפנימו את המצב הכלכלי הנוכחי ומבצעים הפעולות הנדרשות ליעול והתאמת ההוצאות וההכנסות. המערכת הבנקאית צמצמה ומצמצמת באופן ניכר את האשראי אשר בעבר הועמד בקלות יחסית בהשוואה להיום. כפועל יוצא, המערכת הפיננסית והניהולית של כלל האשראי העומדת לרשות הקהילה ותאגידיה מתאימה את עצמה למצב הקיים.

בתקוה שנמשיך לפעול בשיתוף פעולה בין כל המגזרים השונים של הקיבוץ והמצב הפיננסי והכלכלי הן בעולם והן בישראל יתייצב בהקדם!

שבת שלום

צפי

הפינה הירוקה

הזמנה להצטרף לקואופרטיב יבולים בכפר מל"ל

קואופרטיב הוא התארגנות למטרה משותפת ללא כוונת רווח. המטרה היא לקנות מזון אורגני, מקומי ובריא קרוב לבית, ללא אריזות, במחירים נמוכים. ח.ק. ח.ק.

בקואופרטיב ניתן לקנות מוצרים טריים: ירקות ופירות אורגניים, לחמים ומאפים, גבינות עיזים, ביצים ועוד, באמצעות הזמנה באתר האינטרנט של הקואופרטיב. מוצרים בעלי חיי מדף ארוכים כגון: קטניות, אורז, פירות יבשים, שמן זית, דבש, טחינה, חומרי ניקוי אקולוגיים ועוד, ניתן לרכוש ללא הזמנה מראש. חברי הקואופרטיב מוזמנים למכור מתוצרתם כגון ריבות, זיתים, קרקרים, סבונים ועוד...

חברי הקואופרטיב נהנים ממחירים נמוכים, המתאפשרים בשל הקנייה המרוכזת ישר מהספקים והמגדלים, בזכות האחסון בעלות מינימאלית ולקיחת חלק פעיל של החברים בעבודה. זו הזדמנות לצמצם את טביעת הרגל האקולוגית שלנו וליהנות ממזון טרי ובריא, ובעיקר מהזדמנות להיות חלק מקהילה תומכת ושיתופית עם יכולת להשפיע ולשנות!

הקואופרטיב עומד בשקיפות מול החברים.

פעמיים בשנה נתכנס כל החברים להחליט החלטות משותפות, כל אחד לוקח חלק בתפעול השוטף של הקואופ: אם ביום המכירה (תורנות של 4 שעות פעם במספר חודשים) ואם בלקיחת אחריות על תחומים מסוימים בניהול השוטף.

על מנת להצטרף לקואופרטיב יש לשלם מניה על סך 300 ₪ - דמי הרשמה ודמי רצינות. הכסף משמש לרכישה הראשונה של המוצרים ובניית הקואופ. 200 ₪ מתוך המניה מוחזרים לעוזבים את הקואופ במהלך הקנייה האחרונה.

הקואופרטיב פתוח בימי חמישי

בין השעות 14:00 - 19:00.

לפרטים שאלות והרשמה נשמח לענות:

רוני : 052-5950131

ענת : 052-3643721

שרון : 054-5690450

מייל : coop.yevulim@gmail.com

רחוב הזית, כפר מל"ל.

www.coop-yevulim.com

ומניסיון אישי...

אנחנו חברים בקואופ כבר שלושה חודשים ואנו מאוד מרוצים. נכון שאפשר כיום לרכוש בקלות ובנוחות מוצרים אורגניים ברשתות הגדולות, אבל לקנות אוכל אורגני זה לא אומר שקונים בצורה אקולוגית. למרות שכיום יש הגדרה ברורה מהו מזון אורגני, אין הדבר אומר שלא מרססים את הירקות / פירות הללו עם כימיקלים.

הרשתות הגדולות קונות מוצרים אורגניים ממגדלים שמגדלים כמויות גדולות של ירקות / פירות. כאשר מגדלים גידולים אורגניים בכמויות גדולות, חייבים לרסס את הגידולים ע"מ למנוע הרס של כל היבול במקרה של מחלה / מזיקים. לכן יש אישורים לרסס מוצרים שמוגדרים אורגניים בריסוסים שעם חלקם משתמשים גם בגידולים רגילים (למרות שכמובן המצב פחות גרוע מגידולים רגילים). לעומת זאת, חלק ניכר מהמוצרים הנמכרים בקואופ מקורם במגדלים קטנים, שמגדלים ירקות / פירות בכמויות קטנות יותר. כאשר מגדלים כמויות קטנות קטן הסיכוי למזיקים ולמחלות, לכן מרססים פחות (אם בכלל) את המוצרים הללו.

דבר נוסף שיש לקחת בחשבון הוא, שברשתות הללו המוצרים באים ארוזים באריזות פלסטיק לנוחות העובדים והקונים. אם תחשבו על זה, מה מרכיב את רוב הפסולת הביתית שלנו? כמעט חצי זה פסולת אורגנית (שכמובן אפשר למחזר כקומפוסט), ורוב החצי השני אלו הם אריזות המוצרים של האוכל שלנו. אם נצמצם את האריזות של האוכל שלנו - נצמצם מאוד את הפסולת הביתית שלנו. כל המוצרים בקואופ נמכרים ללא אריזות חד פעמיות, אלא ללא אריזות כלל או עם אריזות רב פעמיות שמחזירים כל פעם לקואופ לשימוש נוסף.

היות והקואופ הינו יחסית חדש, עדיין חסרים מוצרים וישנם מוצרים שמחירם גבוה יחסית. אבל עם הזמן נצבור ניסיון, יצטרפו יותר חברים, כוח הקניה יגדל והבעיות הללו תעלמנה. אם מישהו מעוניין להצטרף לקואופ אבל יש לו בעיה להגיע לכפר מל"ל כל שבוע, אנו יכולים לאסוף גם קניות של אחרים ולהביא אותן לקיבוץ (היות ואנו כל שבוע קונים שם).

דניאל מדר ודוניתן אביגד

ל על כוס קפה עם ירון קציר

ספר מעט על עצמך.

נולדתי בחיפה, על הכרמל, כיתות א' עד י"ב למדתי בבית הספר הריאלי – חממה רכה, נעימה ומאתגרת.

העיסוק העיקרי בתקופת הנעורים היה בשבט הצופים, שבט כרמל, שם התבגרתי כחניך,

מדריך, רשג"ד ולבסוף מרכז שבט.

מתי התחלת להרגיש משיכה לתחום בו אתה עוסק?

אהבתי מאוד לטייל ברגל. כמי שבא ממשפחה ייקית, השתדלתי ללמוד לפני שיצאתי לטייל. על סלעים וכו' לא ידעתי כלום וזה התחיל בטיולים בארץ ונמשך אחרי הצבא כשטיילתי במזרח.

כשחזרתי מהמזרח – שנה בהודו, בנפאל, בורמה – דרום מרכז אסיה, נרשמתי ל"מדעי כדור הארץ". התחלתי ב-1987 ועד היום.

נסה לפרט.

גיאולוגיה היא קודם כל מדע טבע, שעוסק בכדור הארץ ובצפונותיו. מה שבולט בהבדל בין הגיאולוגים והארכיאולוגים זה טווחי הזמן שבהם מדובר. אם הארכיאולוגים עוסקים בטווחי זמן של מאות אלפי השנים האחרונות, הגיאולוגים מדברים על זמן בלתי נתפס של ארבעה וחצי מיליארד שנה. מה שאותי מרתק בגיאולוגיה הוא, שאתה הולך לסלע והוא, כספר פתוח, מספר סיפור ואתה אמור לדעת לקרוא אותו.

איך קובעים את גיל הסלעים?

יש שתי דרכים עיקריות. יש גיל יחסי וגיל מוחלט. אנו מסתכלים על רצף של סלעים ולפי ההתייחסות של אחד לשני אנחנו מצליחים לקבוע – האם קודם הייתה שם שכבה של אבן גיר ולתוכם חדר גרניט, או שהיה שם סלע גרניט ועליו הורבדה שכבה של גיר. זה נותן אינדיקציה של מי קדם למי. אבל כשמדברים על גיל מוחלט – בכל סלע יש אטומים של יסוד רדיו-אקטיבי (אב) המתפרק ליסוד אחר (בת). מכיוון שאנו יודעים את קצב הדעיכה של האב ואנחנו יודעים לספור את אטומי הבת, אנחנו יודעים לומר כמה זמן הסלע הזה היה קיים כדי שתצטבר הכמות הזאת של אטומי הבת.

ומה הסיפוקים האישיים?

יש באקדמיה קריטריון ברור להצלחה – מספר המאמרים שהצלחת לפרסם. אבל בצד האישי, יש מצב שאתה חוקר ומנסה לקבל אישורים להנחות שלך ואז מתפשט החיוך הגדול, שהנה, אכן צדקת בהנחותיך.

ודוגמא ספציפית?

לאחרונה עבדתי עם סטודנטית וכמה שותפים על בעיה שקשורה בקרקעית האוקיינוס. אין לנו גישה לשם, לירח הגענו ואנחנו יודעים מה קורה שם, אך לקרקעית האוקיינוס שהיא כ-70% מכדור הארץ אין לנו שום גישה ואנחנו לא יודעים מה קורה שם. דרך אחת לבדיקה היא באמצעות חישה מרחוק ע"י מכשירים מדעיים המוצבים על ספינות, אבל זה יקר. יש דרך נוספת והיא לחפש מקום שבו קרקעית אוקיינוס קדומה של 100 מליון שנה, חשופה לעין. מקום כזה נמצא בקפריסין. יצאנו לעבוד שם והבנו שיכול להיות שאנחנו רואים שם תהליך המתרחש גם בקרקעית האוקיינוס העמוק היום. עבדה איתי סטודנטית שגמרה את המסטר שלה לפני שנתיים וקיבלה ביקורות מאוד חיוביות, אבל היינו צריכים לגבות את הממצאים בכתיבת מאמר, שזה כשלעצמו עבודה מאוד קשה. מגישים, מקבלים חוות דעת, מתקנים וכו'...

לבסוף פרסמנו את המאמר בכתב העת המוביל במדעי כדור הארץ. השלב הבא הוא לפגוש אנשים מהקהילה המדעית, הבין לאומית שקראו את המאמר ולשמוע מה הם אומרים.

ואיך זה עובד במדרג האקדמי של תארים?

בתוך האוניברסיטה יש מספר דרגות אקדמיות וכדי לעבור מדרגה לדרגה יש להציג את הישגיך. ככל שכתבת יותר מאמרים וככל שהם מדורגים כבעלי איכות גבוהה יותר, סיכוייך לקידום רבים יותר. איכות גבוהה הוא הפרמטר המכריע, אך יש מרכיבים נוספים כגון רמת ההוראה, כמות הכסף שהשגת למחקרים שלך וכו'.

איך אתה רואה את הקשר עם הקיבוץ, את יחסי הגומלין?

מאז שהגעתי לקיבוץ עבדתי בחוץ. תחילה כדוקטורנט באוניברסיטה העברית ואחר כך כמרצה באוניברסיטת בן גוריון. למרות שאינני נמצא פה רוב היום, אני משתדל להישאר מעודכן ומעורה במה שקורה. אני משתתף בוועדות חינוך וביקורת, ומתעדכן יומית מן הילדים על המתרחש בכחל (אגם) עורבני (תבל) ובנעורים (אביב וגבע).

ולאן פניך?

אני מקווה שבקיץ הקרוב אקודם לדרגת מרצה בכיר. התיק שהגשתי לפני כשנה עבר אין סוף ועדות הערכה, והגיע סוף סוף לשלב האחרון.

איך הייתה התקופה בחו"ל?

היינו שנה בפריס ושנתיים וחצי בוויסקונסין שבארה"ב. זה היה במסגרת הפוסט-דוקטורט וזו הייתה תקופה מצוינת, הן מבחינה מקצועית והן מבחינה משפחתית, תקופה שליכדה מאוד את המשפחה.

כמה שנים אתה בסך הכל "נשוי" למקצוע?

מאז תחילת הלימודים – עשרים ושתיים שנים!!!

מה מאחלים לאיש כמוך?

שהסקרנות לא תחדל, שהבריאות תאפשר לעבוד בשדה (גם באוניברסיטה יש שדה.....) עוד שלושים שנה לפחות, שהמשפחה תמשיך לפרוח ושהקיבוץ כנ"ל.

בהצלחה לך,

שמוליק

שיחה אישית עם קרן צדפי

לפני זמן מה התקבלה קרן צדפי לחברות. מי זאת קרן? מה תחושותיה כאן אצלנו? חשבנו שיש מקום לשיחת היכרות קצרה. כשהתיישבה קרן לשולחנו לשיחת הראיון, נפל לי מיד האסימון ונזכרתי... היינו בברכה ותוך שאני מסביר לנכדתי בטון פדגוגי שקול, מתון וצלול, שנכנסים לברכה רגל אחר רגל, זינקה מולנו למים הצוננים "נערה" כבת שנה ומשהו, בלי הרצאות ובלי נעליים... בזהירות מתבקשת שאלתי – קרן, הילדה הזאת שקפצה למים לא הייתה מישהי שיש לך קשר איתה? וקרן ענתה מיד – נראה לי שכן. טוב, עם ההיכרות הרטובה הזאת פתחנו את שיחתנו.

ההתחלה:

נולדתי וגדלתי ברמת השרון. בצה"ל הייתי מאבחנת מחקר בסנור (בסיס טירונות של צנחנים). משמעות התפקיד הייתה לבחון יחסי חיילים-סגל במהלך הטירונות, מנקודת המבט של החיילים. באותה תקופה עדיין לא הייתה מעורבות של ההורים כפי שהיא מתקיימת היום (בין השאר עקב העדר הסלולאריים), וההתנהלות של המערכת אל מול מערך הפסיכולוגיה לא אפשר השגת תוצאות ממשיות. אני מניחה שהיום הדברים השתפרו... אחרי הצבא התחלתי את לימודי התואר הראשון בעיצוב המוצר, בויטל. במשך שלוש השנים שלאחר סיום הלימודים עבדתי בתחום האנימציה. במקביל עבדתי גם בעסק המשפחתי: משרד לעמילות מכס, עד לפני כשנתיים. כשש שנים אני מתגוררת בקיבוץ כבת זוגתו של יפתח (נישאנו לפני ארבע שנים).

איך הייתה הפגישה עם ניר אליהו?

עד שעפרי נולדה, לפני שנתיים וחצי, הייתי מאוד מנותקת. הגעתי לכאן אדם בוגר, עם חברויות משלי ולכן יצא לי מעט מאוד להתערות בחברה. ברגע שעפרי נכנסה למערכת החינוך, התחלתי להכיר אנשים – הורים, מטפלות.

איך היית רואה את התפתחותך האישית?

לפני כארבע שנים התחלתי ללמוד לתואר שני באוניברסיטת תל-אביב. אני לומדת תולדות האמנות וההתמחות שלי היא באמנות האסלאם, וליתר דיוק – בפרס. השנה אני מסיימת את כתיבת עבודת הגמר ומקווה להמשיך לדוקטורט כחוקרת של האוניברסיטה ולהתפתח ולהתקדם באקדמיה.

למה דווקא לימודי תולדות האמנות?

התואר הראשון היה כאמור תואר מעשי. מאז ומתמיד רציתי ללמוד היסטוריה ולכן בחרתי בתחום המשיק ללימודי התואר הראשון, תחום שמכיל גם את הפן האמנותי וגם את החלק ההומאני. בחרתי להתמחות באסלאם, כיוון שרציתי ללמוד יותר על האזור הגיאוגרפי בו אנו חיים ועל ההיסטוריה התרבותית שלו ושל שכנינו ובמשך הלימודים נחשפתי גם לאמנות פרס (תחום הרחוק מלימודי המזרח התיכון אך לשם השתלשלו הדברים).

איך את רואה את החינוך כשאת בוחנת אותו דרך העיניים של עפרי?

אני מאוד שמחה לראות את עפרי גדלה, מתפתחת ונחשפת לטבע באופן שלא הייתה זוכה לו בעיר. בנוסף, הצוות חם, אכפתי, מסור ונגיש – אם יש נקודות כאלה ואחרות שאני מתייחסת אליהן, יש אוזן קשבת.

היית רואה את עצמך בתפקיד מסוים? בתרומה כל שהיא למערכת הקיבוצית?

נכון להיום איני מכירה את המערכת לעומקה ואני עדיין חווה, מתרשמת ולומדת. נראה לי שישנם תחומים מעניינים ומסקרנים שבעתיד אוכל אולי ליטול בהם חלק.

לאחר שש שנים...

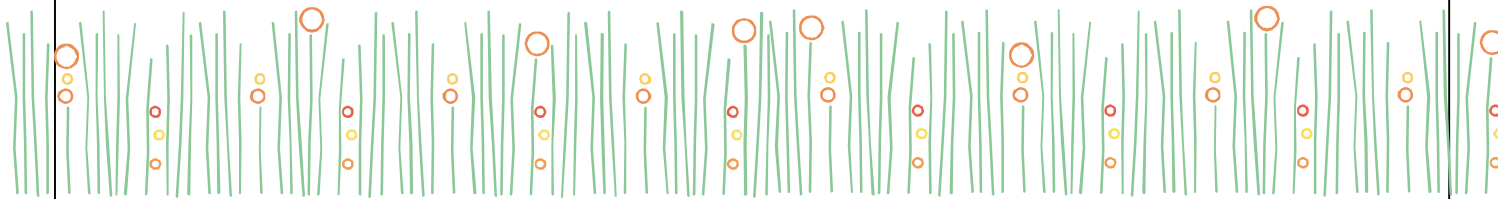
לאחר שעפרי נולדה, חשתי צורך לקשור חברויות ולהתערות יותר בסביבה הקרובה. למרות שבאופיי אני אדם מאד סגור וחרד לעצמאותו, אני שמחה לגלות שנוצר סביבי מעגל חדש של חברים והורים, קשרים המתפתחים בזכות הילדים ודרך חוויות משותפות.

מה מאחלים לך?

בריאות והצלחה בתחום המקצועי, קליטה טובה בחברה ותחושת שייכות.

לו יהי. בהצלחה!

שמוליק

הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד

מידי חודש בראש חודש אנו מתכנסים לקבל את השבת ביחד. לאחר שבע קבלות שבת ניתן לומר שיש לנו מסורת קיבוצית חדשה וצנועה.

לעת ערב בין השמשות, או בטרם שוקעת השמש (תלוי בשעון), מתכנסים בבית אליהו כ-30 שוחרי עונג שבת קטן. בית אליהו מוכן לכניסתנו: מאורגן עם מפות, נרות שבת, חלה מאפה בית ומגש תירוש. בפאתי החדר שולחן פעילויות לילדים כגון דפי צביעה ותשבצים, ועל המחצלת תיבת פעילות לצעירים שבינינו. בכל קבלת שבת מתנדבת משפחה מדליקה לברך על הנרות, החלה והיין. חבר או חברה מתנדבים לדרוש דרשה משמעותית על נושא הפרשה, או על נושא אחר שקשור ללוח השנה, וביחד אנו מזמרים נעימות שבת ושירי ארץ ישראל שקשורים לפרשה וערוכים בסידור חודשי.

בתחילת התכנסויותינו לקבלות השבת נשאנו תפילה ונדרנו נדר שנמשיך בכך עד חזרתו של גלעד שליט ולצערנו אנו ממשיכים להתפלל לחזרתו למעלה מחצי שנה, ובכל שבת אנו מקווים שזו לנו, ובעיקר למשפחתו, תפילתנו האחרונה.

יש בהתכנסות זו רגע של ביחד, נגיעה של קדושה והתרוממות רוח. ולאחר הארגון מחדש כל משפחה חוזרת לביתה להתכנסות המשפחתית ולארוחת שבת.

בהזדמנות זו יש לומר תודה לכל מי שמכין את קבלות השבת: לקוני על היוזמה, הכנת הסידור והנחיית קבלות השבת, לאריה על תוספת השירים המבורכת ועל הנגינה המשובחת, לזהר וליזה על החלות (ששווה בשבילן להגיע לקבלת השבת) ולכל המשפחות המדליקות שהיו ויהיו.

משפחה שמעוניינת להיות משפחה מדליקה מוזמנת ליצור קשר עם לילך או קוני ואנו נשמח ביותר להרחיב את מעגל הנהנים.

לילך

זכרונות מהמרכולית

בערך בשנת 1988 - 1989, יחד עם עבודתי בניהול חדר-אוכל לאחר פרישתה של לולה, פנו אלי, שאקבל על עצמי את פתיחת המרכולית.

תחילתה של המרכולית הייתה בתוך האקונומיה, כאשר האקונומית עד אז **חילקה** את פרי העונה. גבינה וחלב נלקחו 3 פעמים בשבוע מהמקררים שבאקונומיה, סוכר וקמח היו בחלוקה חופשית אצל תקומי המיתולוגי, בכל-בו. בכל-בו קנו מעט שימורים, נוסף לדברי המתיקה וחומרי הניקוי לבית. לא לשכוח שחדר-אוכל תפקד שלש פעמים ביום, והיה מלא בכל שעות הארוחות. היו שעות פתיחה "למרכולית" אחה"צ. לאט לאט הבנו שהחבר לא תמיד אוהב את פרי העונה **שנותנים לו**, הוא רוצה לבחור בעצמו, כמו שהוא מעוניין בעוד מעדנים חוץ מבאדי שוקו או וניל. מרלן האקונומית, אני והגזבר באותו זמן (נדמה לי שהיה זה קוני), הסתובבנו בקיבוצים, ודי ידעתי לקראת מה אני הולכת, ואיך אני רוצה שתראה המרכולית.

שנה וחצי אחרי הפתיחה באקונומיה, עברתי עם המרכולית ליד הכל-בו, למחסן שהיה שיד לתקומי. מהר מאוד התרחב המקום, כאשר השימורים עברו מהכל-בו למרכולית. הקמח והסוכר גם הם הועברו למרכולית וניתנו בפיקוח, מה שגרם לחיסכון רציני.

הגבינה הלבנה והחלב הועברו למרכולית, התווספו עוד מעדנים, וגם שטראוס הכניסו מקרר שלהם. גלידות שטראוס הצטרפו לחגיגה ולא רק בחדשי הקיץ, מבחר הפירות ואיתם הירקות גדל, בחדר-אוכל קטן מספר האוכלים, והמרכולית התרחבה בהתאם לכך.

ברבות הימים, לקראת היציאה לפנסיה של תקומי, פתחו את הקיר בין שני המוסדות, הוספנו עוד מדפים והרחבנו את תכולת המקום, יחד עם סגירת חדר-אוכל.

אליס נכנסה לנהל את המקום. היקף העבודה גדל, אך פחות עובדים נמצאים בשטח.

השתדלתי לעשות את עבודתי נאמנה, מכיוון שאהבתי את המפגש עם החברים. תמיד היה לנגד עיני הרצון לשרת את החבר על הצד היותר טוב, לא תמיד הצלחתי במשימתי, ואם פגעתי במישהו במשך הזמן, איתו הסליחה.

מפברואר איני עובדת בגלל בעיות בריאות.

אני מאחלת לאליס ברשימה זו, שתוכל למצוא מישהו שיחליף אותי, ויעזור לה לשמור על מקום זה, שחשוב ללא מעט חברים מתוכנו.

יונה פלג

פינת הכלב

(וחיות אחרות)

חיים עם בעלי חיים – תרומתן של חיות מחמד לבני הגיל השלישי

ד"ר דני פרוידנטל, וטרינר ראשי ב- Dr.Pet, מסביר על האופטימיות והאושר שמעניקות חיות הבית לבני הגיל השלישי וכיצד הן מפיגות את תחושת הבדידות, הדיכאון והחולי

הקשר בין אנשים מבוגרים בני הגיל השלישי, לבין חיות המחמד שלהם נבחן על ידי חוקרים רבים ונמצא כקשר דינאמי הכולל אינטראקציה רגשית, פסיכולוגית, תפקודית וסביבתית-חברתית. ד"ר דני פרוידנטל, וטרינר ראשי ב- Dr.Pet מזון פרימיום לכלבים וחתולים, מביא כמה עובדות ונתונים אודות מערכת היחסים בין חיות מחמד לבני הגיל השלישי:

 מחקרים רבים מראים שחיות מחמד משרות על בני הגיל השלישי אופטימיות ואושר, מעניקות להם חיוניות ומפיגות את תחושת הבדידות והחולי. השותפות בין האדם המבוגר לחיית המחמד תורמת לאיכות חייו, לעלייה בתחושת האושר, להפחתת הבדידות ולשיפור הבריאות הפיזית והנפשית שלו.

 לדברי פרוידנטל, כאשר אנשים מבוגרים שטיפחו חיות מחמד במהלך חייהם נאלצו להיפרד מהן (אם במסגרת אשפוז ממושך או במסגרת טיפול יומי), היווה המפגש החוזר עם חיית המחמד מקור לשיפור מצב הרוח ותמריץ לתפקוד. יש מבוגרים המסרבים לפעילות המוצעת להם במרכזי יום או במוסדות (פיזיותרפיה, עבודות יד או צפייה בטלוויזיה) אך נענים ללא היסוס לטיפול תרפויטי בעזרת חיות מחמד.

 בעלי חיים עשויים לעודד קשרים בין בעליהם לאנשים אחרים ועל כן מועילים במיוחד לאנשים מבוגרים החיים בגפם. "אפשר לשוחח עם הסובבים על מעלליו של הכלב, לצחוק יחד וכך להרגיש חלק מקבוצה ולהפיג את הבדידות."

 חיות מחמד משמחות עוד יותר את הנכדים והנינים המגיעים לביקור אצל הסבא או הסבתא, מסביר ד"ר פרוידנטל.

 מבוגרים המגדלים כלבים מדווחים על יותר סיפוק מהחיים ומבקרים פחות אצל רופאים. זאת למרות שלא הוכח האם גידול החיה במשפחה הוא הגורם לכך, או שהאנשים הבוחרים לגדל חיות הם בריאים יותר מלכתחילה.

 הטיפול בבעלי החיים ופעולת הליטוף מביאים לתנועת איברים, הפעלת רגשות, הענקת תחושת חיים, קשר לטבע וחיוניות אצל האדם המבוגר. היבט נוסף הוא יכולתם של בעלי חיים לשכך כאבים בקרב מבוגרים: בעלי חיים מהווים אמצעי להסחת הדעת ובכך הם מסייעים בהפחתת הכאב.

 בעלי החיים יכולים לסייע לקשישים גם בתחום הפיזיותרפיה: באמצעות בעלי החיים מעודדים את הקשיש לבצע פעולות מסוימות כדוגמת זריקת כדור עם הכלב וציאה לטיול עם הכלב. בזמן שהקשיש והכלב, לכאורה, רק משחקים, הקשיש מפעיל את שרירי הזרועות ומוכרח להיות מרוכז וערני.

 היתרון הגדול של בעלי החיים הוא, שהם מקבלים אותנו כפי שאנחנו, בלי להיות שיפוטניים. הם תמיד מגלים אהבה ללא גבולות. בנוסף, מסביר ד"ר פרוידנטל, דווקא בגיל בו חלק מהקשישים מרגישים כאילו הורחקו מהחברה וכאילו אין בהם עוד צורך מבחינה חברתית ותעסוקתית, נוכחותו של בעל החיים מספקת להם את התחושה שיש עדיין מי שצריך אותם. הטיפול בבעל החיים תורם לתחושת הביטחון ולחיוזוק הערך העצמי שלהם.

לפרטים נוספים: עדי אדרי, סנידיק קומיוניקיישן: 03-6255842, 052-5270610 adi.e@sendik.co.il

הפירזה האחרונה

מאז ימי ילדותי ועד לפני כמה שנים, תמיד הייתה בביתי חתולה בשם פירזה. את הפירזה הראשונה קיבלתי בעודה גורה ממשפחת בן-אדם, ידידיהם של הורי, והיא נקראה כך על שם פירזה אמה.

פירזה הייתה מזנקת למיטתי ברגע שאמי פתחה בבוקר את דלת הבית, כשהיא משאירה על הרצפה את עקבות החול וטל הלילה. הכלבלב, שחי אתה בשלום, היה נכנס למיטתו של אחי. פירזה ישבה לידי על הספסל בפינת האוכל, נועצת את מצחה במרפקי, או מתלטפת בין רגלי ומגררת.

כל ה"פירוזה" שלי היו חתולות רגילות, אפורות או שחורות ולבנות, לא מפונקות, כאלה שמכנים "חתולות רחוב".

כאשר למדתי בבי"ס לאחיות, לא הורשינו להחזיק חיות מחמד וכך נאלצתי להסתפק בדיווחים, שהגיעו בכלמכתב מאחי או מהורי, על שלומם ומעשיהם של החתולים, שאבי כנה, משום מה, "מיציקים". (מין חיבור של השם הקלאסי מיצי עם מעשי ההצקה).

בקיבוץ, עם הקמת התא המשפחתי, הגיעה לביתנו גם פירזה והייתה לחלק בלתי נפרד מחיינו. "פירוזה" באו והלכו. השירו את שערותיהן על הספות והכורסאות, השחילו את ציפורניהן על כל מרבד, מלאו את החצר בגורים מייללים. מאהבתנו אותן סבלנו בשקט את זעקות הזכרים המיוחמים בלילות הקיץ, את העיצים ההפוכים, את תלונות השכנים על נדודי השינה והנזקים. ברגעים של סערת רגשות, של כעס או עצב, הייתי יוצאת למרפסת, לוקחת את פירזה על בירכי ומלטפת. הגרגור שלה היה מרגיע ונוסך שלוה.

היא נשאה בסבלנות את המשיכות בזנב של ילדיי והייתה מתמסרת לליטופי הנחמה שלהם.

הפירזה האחרונה שלי נכנסה להריון לפני שהייתי לסבתא לנכדים. התכוונתי ללידה שלה. הכנסתי למחסן קרטון מרופד והיא אכן ירדה לסוף דעתי וכוונותי. התעוררתי לפנות בוקר לקול יללותיה. פתחתי את דלת המחסן וראיתי אותה ממליטה. כבר ראיתי לידות מרגשות בעת עבודתי בחדר הלידה, כבר ילדתי בעצמי, ובכל זאת נתקפתי בהתרגשות עצומה. ראיתי אותם נולדים אחד אחד, עיניהם עצומות. פירזה ליקקה את הקרומים שכיסו אותם, ליקקה את עקבות השלייה והדם, וכבר היו צמודים לפטמות ויונקים. הבאתי לה מים וחלב. הסתכלתי איך היא מלקקת פעם את הגורים ופעם את הצלוחית. הרגשתי כמו סבתא אמיתית.

פירזה נהגה להעביר את הגורים מפינה לפינה במחסן. זהו האינסטינקט החתולי האימהי. סכנה לשהות זמן ממושך במקום אחד. אבל הסכנה ארבה לה דווקא במקום המוגן לכאורה. ציפור חדרה למחסן, הפכה בקבוק חומר הדברה שלא היה פקוק היטב, והרעל טפטף על מקום המרבץ של פירזה וגוריה. אנחנו שמענו את היללות וראינו אותה מוציאה אותם אחד אחד לשולחן שעל המרפסת. אז עוד לא ידענו מה קרה.

ראינו אותה מלקקת אותם חזור ולקק ואח"כ נעלמה. למחרת מצאנו את גופתה הנפוחה בתוך תעלת הגשרון שמתחת למדרכה, ליד עץ האנונה. גם חתולות מתות בסתר.

כל ניסיונותי להיניק את הגורים מבקבוק או ממזלף לא עלו יפה ופחדתי שכולם ימותו. הבאנו אותם לחתולתה של חברתי, שגם היא המליטה באותם ימים. היא סירבה להיניק אותם. התחכמנו. הבאנו אותם אליה אחד אחד, כדי שלא תרגיש שנוסף עוד גור. השיטה הזאת הצליחה וכך ניצלו וגדלו הגורים.

אבל בביתי הייתה זאת הפירזה האחרונה.

הדסה

מתחלקים בחוויות

קולות אנוש חמים...

במוצ"ש 23.5, התקיים בעדן על המים ערב שנקרא "נשים שרות יוון". את הערב הנחה ברגישות, הומור וחוץ רב – ירון אנוש. ככל שהערב התקדם, חשתי שאני חייב לראיין אותו לעלון. כשהצעתי לו, לאחר שהצגתי את עצמי, הסכים מיד.

איך הגעת ל"רומן" הזה עם יוון ושירתה?
בצעירותי, קראתי את ג'ראלד דארל ונתפסתי לתיאורי הטבע. חמישה ימים לאחר סיום הספר נסעתי לקורפו, שהפך להיות ביתי השני. מאז, אני נוסע וחוזר...

האם המוסיקה ששמענו מאפיינת את המוסיקה היוונית? מה היא באה לשדר לנו?
הלהקה שהופיעה בניר אליהו ניגנה בעיקר מוסיקה יוונית חדישה, ובאשר להמשך שאלתך, המוסיקה היוונית מנסה לכסות את כל קשת התחושות של האדם – שימחה, עצב, אהבה, געגועים... המוסיקה באה לשחרר את האדם ממשא החיים. בעוד שבארץ מפגש מוסיקלי נמשך כשלוש שעות, ביוון זה נמשך חמש שעות ויותר.

מצאה חן בעיני הנחייתך – סיפורית, מבדרת ותמיד בגובה העיניים. במיוחד נגעו בי קטעי ההומור וההומור העצמי. האם גם זה משם?

הרעיון הוא – אנשים, תיהנו מהחיים אל תיקחו אותם ברצינות יתר. שים לב מה משדרים אצלנו – מסות של חרדות. יש אירן, יש חיזבאללה, יש סוריה, יש חמס, אלימות, תאונות ופשע... בתרבות היוונית יש משהו המגנח על החיים וזאת אני עושה עם הלהקה.

ואיך הקמת את הלהקה?

כשחזרתי מיוון ראיתי שבשטח הפארק ליד האגם בגבעת רם, משהו הולך ונבנה. שאלתי ואמרו לי שכאן תקום מסעדה. מיד אמרתי: במסעדה הזאת אשתה את כוס הקפה הראשונה שלי לפתוח בה את היום. וכך היה. לאט התאספו שם אחד לאחד ידידים שלי, התחילו לנגן בבזוקי וכלים נוספים וכך נוצרה הלהקה.

סליחה, עם ידע עשיר כזה ואהבה כה חזקה ליוון, לא מתבקש לך לקחת אחת ל... אולי מספר חודשים, איזו חבורה ולחשוף לפניך את הנופים, התרבות וכמובן האנשים ועד לאוצרות היין והזיתים עליהם דיברת? האמת – לא. כבר סיפרתי לך שאני עושה את הדברים אותם אני אוהב, אך אני לוקח, אומנם מדי פעם, ידידים שלי, אבל זהו.

אני מבקש לשאול אותך בזהירות וסליחה על החוצפה – איפה נרשמים? החיוך החם שלו ריכך את התשובה הכואבת.

ולסיום שאלתי – אתה יודע שם של ספר שירה שבאסוציאציה לשמך עולה שמו? לא, תגיד לי.

יש ספר שנקרא "קולות אנוש חמים" של יצחק שלו וזה מתלבש בול עליך. שמע, מחר אני פונה לאיתמר לוי שימצא לי את הספר. תודה לך.

ותודה רבה לך על הערב הנפלא הזה והשיחה המרגשת.

שמוליק

שיחה אישית עם אמל כרמיה

יום אחד "התבשרנו" כי אמל, שהייתה חלק מנוף המרפאה, עוזבת את המרפאה...

לא הודעה פשוטה כלל לאחר עשר שנים של עבודה! ומיד נשלחה הזמנה לבוא ולשוחח והרי היא לפניכם.

נתחיל מההודעה שלך על הפסקת עבודתך במרפאה, יש לומר – הופתענו, מה הסיבה? למה עכשיו?

ההודעה באה בעקבות הרגשת העומס בעבודה. תמיד עבדתי בשתי משרות, זאת אומרת בשבוע של שבעה ימים הייתי עובדת שמונה, תשעה ויותר. הייתי גם לוקחת משמרות באמצע.

במרפאה התחלתי בשלושה ימים בשבוע, ירדתי ליומיים ואח"כ ליום אחד מרוכז. הילדים גדלו בינתיים והתאפשר לי לנשום מעט לרווחה. מצד שני העבודה במרפאה אפשרה לי את המגורים בקיבוץ ואת היכולת להמשיך ולגדל את הילדים כאן.

עם קבלתי לחברות בקיבוץ אני יכולה להרשות לעצמי לעבוד רק בבית החולים, להתרכז במישור אחד ולהתפתח מקצועית.

ובתחום הלימודים?

בשעתו הפסקתי את העבודה על התזה שלי בגלל עומס רב בעבודה. עכשיו אוכל להמשיך ולהתקדם.

ומה היעדים המקצועיים אליהם היית רוצה להגיע?

פיתחתי מערכת לומדה ממוחשבת להחייאה בסיסית בילדים והיא נגישה לכל האחיות. זו שיטה שכל אדם יכול ללמוד אותה והיא כוללת עיסוי לב והנשמה. שיטה זו חייבת להילמד ע"י כל הצוות הרפואי.

בשנה שעברה הכשרתי את כל צוות החטיבה שכולל – אחיות מחלקת ילדים, מיון ילדים, כירורגית ילדים ומרפאת ילדים. בשנה הבאה זה יורחב למחלקות מבוגרים המטפלות בילדים – אף אוזן גרון, אורטופדיה, עיניים, צינתור, C.T, איזוטופים.

עד כה עברו את ההשתלמות 250 אחיות והיעד להגיע ל-450.

בנוסף לכך, אני מדריכה בבית הספר לאחיות – ילדים בסיכון גבוה. אני גם מדריכה קלינית במחלקה שלי, מקבלת אחיות חדשות, מדריכה אותן וכמובן מרכזת את ההחייאה במיון ילדים.

אולי תתחילי את סיפורך מהילדות?

גדלתי בבית יהודי אצל משפחה אנגלוסקסית. דיברתי אנגלית בבית, למדתי בהדסה נעורים.

התחתנתי לפני תואר ראשון, איה נולדה כשהייתי בת 24 וכשחזרתי לעבודה אחרי שנתיים, הייתה איה במעון נעם"ת. בגיל ארבע הייתי חייבת עבודה מעון המתפקד גם אחה"צ, אך לא מצאתי. חיפשתי בקיבוצים בעזרת אמא שלי. מצאנו קיבוצים באזור, אך גם ברמת הכובש וגם באייל לא מצאתי מקום. אדם עמד להיוולד והייתי צריכה מקום לשני הילדים.

הגעתי לניר אליהו. השיחה הראשונה הייתה חיובית ובה נקבעה פגישה נוספת בה השתתפו אסתר, ליאת שלכם, היא אומרת בחינוך, אמא שלי ואני. אסתר סיפרה על החינוך, על התכנים שבעיקרם הם עונות השנה וחגי ישראל והתגובה שלי הייתה חיובית מיד. שמחתי שהילדים יכירו את הטבע, יכירו עוד דרך ארץ וילמדו גם את חגי ישראל וראיתי בהם את הגשר שייפתח להבנה בין שני עמים החיים פיזית באותו מקום ומרוחקים באלפי שנות אור.

הגענו בתחילה לקיבוץ כאקסטרינים. הבאתי את הילדים בבוקר ובאתי לקחת אותם בשעה ארבע. בשנת 1997, נטע בארי הסבירה לי את המצב במרפאה ולחצה עלי שאבוא לעבוד פה. לאחר דיונים בבית, הגענו לניר אליה וגרנו בבית של משפחת בארי שיצאה לשליחות לבלגיה. לאחר מתיחות במשפחה התגרשתי. הילדים גדלו ובשנה האחרונה, עם הקבלה לחברות, התחלתי להרגיש תחושת יציבות, "פרוק המזוודות". נשמתי לרווחה והרגשתי שאני יכולה סוף סוף להתחיל לחיות וליהנות.

מה הייתה לך המרפאה?

המרפאה בהתחלה הייתה מקום עבודה. התחלתי כאחות שנותנת שירות. הבאתי את עצמי ואת ההתייחסות שלי לחברים, כפי שאני מביאה את עצמי לכל מקום עבודה. לא השתדלתי להיות משהו אחר. השתדלתי ללמוד מהניסיון הרב של תרצה, ובבית הייתי קוראת כדי להשלים ידע על רפואה בקהילה (עד אז עבדתי כאחות בבית החולים, אחות טיפול נמרץ ילודים ופגים). רפואת הגיל השלישי ועוד. היה לי סיפוק רב מהעבודה במרפאה והמרפאה הצמיחה אותי. תרצה לימדה אותי איך לעמוד על זכויותיי ואני מודה על כך. ואם הזכרתי את תרצה, אני באמת מודה לה על שעמדה לימיני בתקופה הקשה ביותר בחיי, עזרה לי לצאת בזמן בימים שהייתי טרודה בסידורים משפטיים ואחרים וזו באמת הייתה עזרה חשובה.

ועוד מילה על איה ואדם.

אני מתגאה להיות אמא של ילדים למופת. ילדים שספגו את הערכים של סביבתם והם מחזקים את החלטתי לבוא לכאן. את המטרה הזאת הצבתי לעצמי. היו לי הרהורים בדרך, אבל אין לי ספקות יותר ואני שלמה עם החלטתי.

ויש לך מילה לחברים?

אני רוצה לנצל את הראיון הזה לא כדי להיפרד אלא כדי להודות לחברים על היחס הטוב והחם שקיבלתי מהם לאורך כל תקופת עבודתי במרפאה.

ומה שנותר זה להצטרף לתקוותיך, מכל הלב ולאחל לך הצלחה בכל שמוליק

חילות תודה

מילה לרפי בורץ

נכון, שיתפת אותנו בהתחבטויותיך, דיברת איתנו על מיעוט הפותרים, על חוסר מאמץ אינטלקטואלי... לא שוכנעת, כי לא הכמות קובעת, אבל המשכת מדור עד ש...

לכן מגיעה לך לחיצת יד של תודה, שמאחוריה, אם תתבונן היטב, יש משאלה שתחזור...

שלך בחברות
המערכת

ילידי החודש אפריל מאי

אדם כרמיה, 18
 מאיה נמר, 16
 אלה רפפורט, 16
 מתן רפפורט, 16
 בר פלג, 13
 נרי כוחסירה, 9
 ועם ינאי, 9
 אוחן ביוקאורל, 8
 הלן ביוקאורל, 3
 איתן קורדזובה, 3
 גיל ביוקאורל, 3
 מאיה זהר, 2
 עילי נחום, 2
 עידו לכיא, 2

אברהם ברק, 78
 יעקב מזרחי, 78
 אחובה לכיא, 71
 אסטל שר, 68
 רכקה סלע, 67
 שלומי קרומן, 60

עוזי בארי, 57
 שרי חורביץ, 57
 תלי קולקובסקי, 56
 דפנה פור, 56
 ריטה וובסובסקי, 55
 שולה זהר, 54
 רפי קורדזובה, 54
 גדי מאור, 54
 אחובה קורדזובה, 52
 אלישבע לכוה, 52

מתן גבע, 29
 שלי בורץ, 29
 אסף אברהמי, 28
 סמדר קולקובסקי, 27
 אור לכוה, 26
 ארז שלמון, 25
 יפעת דונה, 25
 אייל פיינבלט, 24
 שי בורץ, 23

אייל ברלס, 39
 חתי ברלס, 38
 נמרוד מדר, 34
 חון יין זהר, 33
 רפי נחום, 32
 שירה כדורי, 32
 דותן סלע, 32
 דיווד שר, 32
 חעי קורדזובה, 31
 דניאל מדר, 30
 חוד דונה, 30
 ענר ביוקאורל, 30

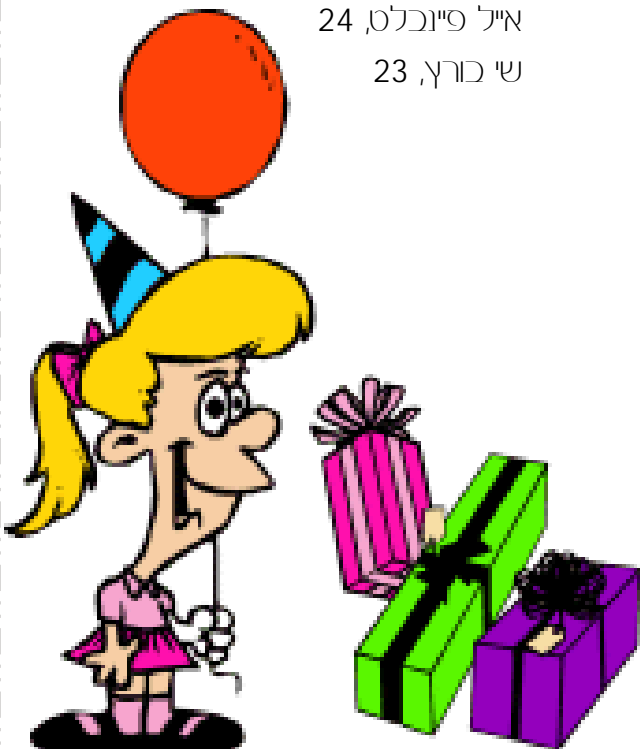
חתי נמר, 48
 ליפז רגב, 45
 קטרינה הנדלר, 44
 אמל כרמיה, 44
 דלית רגב, 40

ברגע האחרון :

« לאברהם ברק - לאחר הניתוח הקשה, שלוחה לך וכמובן לכל המשפחה ברכת החלמה מהירה וכולנו אתך - אתכם.

« לעודד נסל - עם שובך מבית החולים החלמה ושיקום מהיר.

המון בריאות! המערכת.

« אי אפשר להתחיל את חודש מאי בלי להזכיר בעצם את חודש אפריל.

« חודש אפריל התחיל בערב פסח - כבר שכחנו את המצות המעצבנות (אתם יודעים שיש אנשים שמוכנים לאכול מצות כל השנה...)

אז סדר פסח נחגג לו ככל שנה בהנחייתה של **לילך ינאי** כבר 4 שנים, עם תבשילים של מטבח ניר אליהו בפיקודו של **אלי ביוקאורל**. לכל העוסקים במלאכה הידד ותודה רבה בשם כל האוכלים שנהנו.

« ילדים ירוקים - כבר ממש מושג בניר אליהו וכמה טוב שמחנכים את ילדנו לשמור על הסביבה ועל המים ולגדל ירקות ממש מההתחלה. ובכל פעם לעשות לנו אחר הצהריים כפיים בפעילות עם הילדים, תודה ליהודית **מדר** ותודה לכם ילדים ירוקים על העושר הזה.

« פתיחת הספרייה - עוד פרויקט מבורך של **לילך ינאי** גם בו מתפקדת ביד רמה (אני חושבת שנמליץ למשרד החינוך שלילך שלנו תישאר תמיד בשנת שבתון כך נמשיך לקדם בעזרתה עוד הרבה פרויקטים טובים ונחשבים בקיבוץ) ויונה **פלג** כמובן שחלומה להחזיר את ספריית ניר אליהו לתפקוד - התגשם. תודה לכם בנות וישר כח לשמור על המקום. וכמובן תודה לעוזרים ביום הפתיחה ולמי שהביא כיבוד וכ"ו.

« ביום השואה התברכנו בהצגה יוצאת מהכלל שריגשה את כולנו, איזה יופי שתרבות מגיעה עד אלינו.

« ואת יום הזיכרון נציין גם, בכבוד רב למארגנות **לירז מדר** ו**שלי בורץ** תודה רבה. ואני לא חושבת שאפשר כך לעבור על החג מבלי לציין את דור ההמשך, את **שגיאתמיר** עם אבא **גולן**, את **עדי** עם אבא **יאיר** והחברים הקטנים החמודים של **שלומית**, **גאי ונועם** שלא עזבו את רגל אימם. וכמובן לכל החברים, ובני החברים ויקרי החברים ואורחים למיניהם אשר מכבדים את היום ובאים לחלוק כבוד.

« ומעצב לשמחה - כמו בכל שנה יום העצמאות - תפארת כתובות האש (רק תסבירו לי מה הכתובת "רמת הכובש... עשתה שם) וילדי תל אביב הקטנה והזיקוקים שהרעידו את האדמה וצבעו את השמים באלפי גוונים, איזה עושר... ובחדר האוכל הדגלנים והבנות הנחמדות בכיכובה של הכריאוגרפית **ליאור מדר**. והרקודים של אחרי. רוב תודות לכולם ונציין את **חווה** שמלכה על החגיגה ו**אלי ביוקאורל** על האוכל. והעיקר - **ילדי הנעורים** שהוכיחו עוד פעם במדינת היהודים שלא חשובה הכמות אלא האיכות.

« ולמשפחת **שיקלי** הצעירה (בעצם גם המשפחה השנייה צעירה) טוב אז לכול **השיקלים** הצעירים - **אילן וזוהר ונועם** הקטן לסבא ולסבתא הצעירים והדוד והדודה הצעירים ולכולם שיהיה המון המון מזל טוב וכן ירבו.

« את הפקת המדורה השנה לקחו על עצמם **משפחת רגב** הצעירה - **דלית וליפז** עם עזרת הילדים **אתני, תמר ויעל**, השכנות והחברים. במדורה שרנו עם **אריה שלמון**, **מתן גבע ואפרת וינטר** והיו גם התוקי של **אסתר**, הינשוף של **איזו'**, הדורבנים של **ברוך**, הכלב של **בוסיק** והנער והאריה מאפריקה של **דלית** (ומי שלא מבין כנראה שלא היה וחבל - שיבוא בשנה הבאה). **יובל** הוכשר לאופה תפוחי אדמה, **הנעורים** על הנקניקיות והחוגגים על הפיתות. ערב נפלא עבר עלינו ועל הורי ילדי החוץ שלא הפסיקו להודות למארגנים ולקבוץ. אבל... וחבל שיש אבל... למה לא הדלקנו את המדורה הגדולה... היינו חוסכים משאית גזם יקרה, מצד שני גם מזהמים את האוויר אז האמת מה יותר נכון...

« שמחה במשפחת **אייל** - **נועה** היקרה נכנסה בברית הנשואים, אמנם בצניעות אבל היתה חתונה ויש טבעת אז מה זה חשוב. אושר ועושר שמחה ורינה ועכשיו נשאלת השאלה - מתי יבואו הילדים?...

« ללוליטה היקרה, הלא היא **לולה רגב**, החלמה מהירה ומחכים לך בשבילי הקיבוץ.

« ולסיום החודש, הפקה מדהימה, של הצוות **דור** את **שיר את לירז את עמרי**, וכמובן שלא נשכח את **חווה** שעזרה... כיפאק גדול על החג. ככה צריך להיראות שבועות. הצבתם רף גבוה, שיהיה קשה להגיע אליו. אבל לציבור החברים - לשנה הבאה קצת יותר ילדים... אז קדימה לעבודה, שיהיו הרבה תינוקות על העגלה.

« ברגע האחרון - מזל טוב למשפחת **סוורדלו** ב-LA, על הולדת הבן **לגלעד וג'אנה** - **ארי סוורדלו**.

תפילת רבי אלימלך מליזנסק

תשמרנו מן הפניות והגאוות,
מן הכעס והקפדנות והעצבות והרכילות ושאר מידות רעות
ותצילנו מקנאת איש מרעהו,
ולא תעלה קנאת אדם על לבנו ולא קנאתם על אחרים.
אדרבא, תן בלבנו שנראה כל אחד מעלת חברינו ולא חסרונם.
ושנדבר כל אחד את חברו בדרך הישר והרצוי לפניך
ולא תעלה שום שנאה מאחד על חברו, חלילה
ותחזק אותנו באהבה אליך,
שיהיה הכל נחת-רוח.
אמן כן יהי רצון.

